

Derida – Bela mitologija 2

Eskurs o mimezisu iz “Ekonomimezisa” i drugih dela.

U *Ekonomimezisu* Derida čita Kantovu treću kritiku čitajući smisao pojma mimezisa unutar iste. Shodno datom čitanju Kant ne ispostavlja tradicionalno razumljiv pojam mimezisa, tj. ne tvrdi da umetnik podražava prirodu, već, kako Deridina dekonstrukcija pokazuje, Kant tvrdi da priroda propisujeći geniju pravila, sebe previja ili udvaja u geniju, ona vraća se sebi, odnosno priroda se reflektuje kroz umetnost. Povezujući Kantovo razumevanje umetnosti sa Aristotelovim refleksijama o mimezisu, Derida ukazuje na to da mimetički umetnik govori u ime prirode, tj. čovek se pokazuje ovde kao analogon boga, genije je umetnik-bog.

Dve stvari su ključne za Deridinu dekonstrukciju u *Ekonomimezisu* i one se dovode u pitanje paralelno: prva, načelo indentieta gde je priroda postavljena kao ona koja sebe prikazuje/predstavlja kroz umetnost - koja se opprisutnjuje kroz umetnost, i druga, identifikacija ljudske delatnosti sa božanskim govorom. Shodno Deridinom čitanju Kanta, umetnik ovde ne imitira prirodu već delatnost *natura naturans*, tj. način na koji jeste *physis*, drugim rečima mimezis se pokazuje kao analoško identifikovanje ljudske delatnosti i božanske delatnosti (setimo se Platonove priče o pravom, filozofskom mimezisu). Drugim, rečima mimezis se pokazuje kao put kao beskonačnom kroz ljudsku imaginativnu figuraciju, odnosno uspostavlja se ono što Derida naziva atropoteološkim mimezisom.

Derida drži da je Kantovo razumevanje umetnosti zapravo sistem lepog kao simbol moralnosti koji je pre svega zainteresovan da ono **drugo** odredi kao svoje